

ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРИ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

БІБЛІОТЕКА
СВІТОВОЇ
ЛІТЕРАТУРИ
АНТИЧНА ЛІТЕРАТУРА

ВЕРГІЛІЙ

■

ЕНЕЇДА

Переклад
Михайла Білика

ХАРКІВ
«ФОЛІО»

ЕНЕЇДА

КНИГА ПЕРША

Ратні боріння й героя вславляю, що перший із Трої,
Долею гнаний, прибув до Італії, в землі лавінські.
Довго всевишня по суші і морю ним кидала сила,
Бо невблаганна у гніві Юнона була безпощадна.
5 Досить натерпівся він у війні, поки місто поставив,
Переселивши у Лаций богів, звідки рід був латинський,
Родоначальники Альби й мури походили Рима.

Музо, про всі ті причини згадай нам, чию він образив
Волю божисту і що так царицю богів осмутило,
10 Що навіть мужа такого побожного змусила стільки
Витерпіть бід і пригод; чи такі вже боги невблаганні?

Місто старинне було, Карфаген, поселенці тірійські
Там оселились, далеко навпроти Італії й гирла
Тібру; було воно повне багатств і до бою завзяте.
15 Місто те, кажуть, Юнона найбільше з усіх полюбила,
Більше ніж Самос. Тут зброя її, тут її колісниця,
Тут, якщо доля дозволить, і влада над світом найвища
Має постати, — вона і тоді вже про це турбувалась.
Чула, одначе, нащадки такі із троянської крові
20 Вийдуть, що вирвуть колись із корінням твердині
тірійські,

Вийде й народ відтіля, цар могутній, в боях переможець,
Лівії всій на загибель: цю нитку вже випряли парки.
З острахом, щоб не збулось це, Сатурнія ще й пригадала
Давню війну, що вела біля Трої за любих аргейців.
25 Ще не затерлись-бо в пам'яті й гніву причини, жорстокий
Біль не ушух, у серці десь тліли й про присуд Парісів
Згадка, і жаль за зневагу краси; й те ненависне плем'я,
Й шана, яку Ганімед тепер має. За все це горіла
Гнівом важким до троянців, що скрізь їх морями носило,
30 Тих, що данайці іще не добили й Ахілл неблаганний
Не докінчив. Не впускала їх довго у Лацій, і довгі
Роки ще, долею гнані, вони десь морями блукали.
Стільки зусиль було треба, щоб римський народ утворити!

Ледве земля сікулійська з очей у них зникнути встигла
35 Й спінені хвилі солоні вони уже різали міддю,
В серці своєму Юнона, предвічну ховаючи рану,
Так розважала: «То я, переможена, діло облишу
Вже розпочате? І не боронитиму я уступити
В край італійський цареві тевкрійців з тієї причини
40 Тільки, що фатум не хоче? Паллада могла чей спалити
Флот весь аргейців, а їх потопити у морі, хоч винен
Був лиш Ойлеїв Аякс біснுவатий? Сама вона з хмари
Кинула Зевсів бистрий вогонь і розкидала судна,
Збурила хвилі вітрами й вогнем, що у грудях пробитих
45 Палахкотів, закутила й на скелю стрімку настромила.
Я ж, яка величаюся тим, що цариця я божа,
Зевсова жінка й сестра, із одним лише плем'ям воюю
Стільки вже років. Чи хто іще схоче вклонитись Юноні
І принести на жертovníку їй свою жертву благальну?»
50

Так розважала Юнона у серці, розлюченім гнівом,
І прибула в буревіїв країну, де Австер шаліє,
В землю еольську. Еол тут, в просторій печері замкнувши
Буйні вітри й буревії шумкі, владарює над ними,
В диби заковує, в вежі саджає; вони ж із досади
55 Так у склепіннях гори гомонять, що аж гори лунають

Гомоном дужим. А зверху Еол, у твердині засівши,
Берло тримає в руках, і вгамовує буйність, і гнів їх
Здержує. А не робив би того, то моря всі, і землю,
Й небо високе б зірвали й світами несли буревії.

60 Батько могутній, проте, побоявся цього і в печерах
Темних замкнув їх, ще й гір нагромадив високих ізверху,
Й дав їх під владу царя, який за твердим би законом
Міцно тримає їх умів, попускаючи віжки, як треба.

Цими словами з благанням звернулась до нього Юнона:

65 «Батько богів, всього роду людського володар, Еоле,
Дав тобі владу вгамовувать хвилі, їх вітром здійсмати.
Плем'я, вороже мені, вже пливе по Тірренському морю
Й Трою везе до Італії й здоланих в битві пенатів.
Дай же силу вітрам, потопи кораблі їх в пучині
70 Чи розжени їх урозтіч, все море вкриваючи трупом.
Двічі по семеро німф є у мене, краси чарівної;
Найчарівніша на вроду, проте, серед них Дейопея, —
Шлюбом з тобою її поєднаю, признаю твоєю,
Щоб за велику цю послугу вічно жила біля тебе,
75 Хай ошчасливить тебе вона, батька, потомством хорощим».

В відповідь мовить Еол: «Твоя лиш турбота, царице,
Знати, чого побажать, а мені лише те, що велиш ти,
Треба здійснити. Цю владу мені ти даєш, та єднаєш
Ласку Юпітера, й змогу даєш на бенкетах бувати
80 Разом з богами, і робиш володарем хмар буревійних».

Так він промовивши, берло в руках обернув і ним збоку
Гримнув у гору порожню; й вітри, наче в лавах загони,
Мчаться туди, де їм вихід дали; й суходолом спочатку
Вихром гуляють, припали до моря, в основах ворущать.
85 Разом і Евр, і Нот полетіли, й на зливи багатий
Африк, і хвилі великі до берега котять. Лунають
Крики мужів, і линви скриплять. Несподівані хмари
Тевкрам і небо, і день уже з-перед очей виринають.
Ніч уже чорна на море злягла. Загриміло склепіння
90 Неба, і блискавки густо в ефірі мигають, кругом все

Смертю на місці мужам грозить очевидною. Зразу ж
Сили позбувся Еней, весь потом холодним облився;
Тяжко зітхає і, руки обидві до неба піднісши,
Мовить такими словами: «Сто раз щасливіші герої,
95 Що під високими мурами Трої їм вмерти судилось,
Перед очима батьків їх. О ти, наймужніший з данайців,
Сину Тідея, чом на Ілійських полях не загинув
Я від твоєї правиці? Чом дух не віддав, де суворий
Гектор поліг, повалений ратищем внука Еака,
100 Де Сарпедон ліг могутній і де Сімоєнтова хвиля
Стільки шоломів купає, й щитів, і трупів героїв!»

Ще він не вимовив слів цих, як з півночі вихор із свистом
Бурею злинув, вітрила ударив, зняв хвилю до неба.
Тріснули весла, судно закрутилось і стало диба.
105 Ось насувається зверху гора водяна прямовисна;
Ті аж на гребні зависли, а тим, розступаючись, хвиля
Дно показала, а там і пісок з глибини вивертає.
Три кораблі здужав Нот і метнув їх на скелі підводні;
В хвилях вони там стирчать, — вівтарями їх звуть італійці, —
110 Мов велетенський під плесом хребет. Три на скелі стрімчасті
Евр під мілини зіпхнув піскові, що аж жалко дивитись;
Прірву загачує ними, піском обгортає навколо.
Той корабель, що ним вірний Оронт із лікійцями їхав,
Перед очима Енея хвиля морська велетенська
115 Б'є у корму, і пірнув стрімголов, у безодню скотившись,
Збитий керманіч; аж тричі судном закрутила на місці
Хвиля рвучка, і бездонна пучина його поглинула.
Зрідка спливали в безмежнім просторі крутої безодні
Зброя мужів, і бервена, й багатства троянські на хвилях.
120 Вже і міцне Ільйонея судно, і героя Ахата,
Й те, що ним плинув Абант і що плинув Алет староденний,
Буря змогла; усі скріплення палуби зовсім ослабли,
Шпари відкрились і воду ворожу до себе приймають.

Але Нептун запримітив тим часом, що море заграло
125 І зашуміло могутнє, що пушено бурю й на дні вже

Зрушились води стоячі. Ображений тяжко, із моря
Виглянув і понад хвилі підняв він спокійне обличчя.
Бачить, що флот Енеїв по цілому морю розбитий,
Валиться море і небо, здається, уже на троянців.
130 І перед братом не вкрилися хитрість і підступ Юони.
Кличе він Евра й Зефіра до себе і так до них мовить:

«Так-то вже вашого роду пиха завела вас далеко?
Ви лиш вітри, а посміли без волі моєї й наказу
Небо змішати з землею і горами хвилі підняти?
135 Ось я вам! Зараз же швидко приборкайте хвилі кипучі.
Потім уже не таку вам покуту завдам за провину.
Гей же, рушайте мерщій і вашому панові мовте,
Що не йому над морями знак влади — цей грізний тризубець —
Доля дала, а мені. Хай дикі тримає він скелі,
140 Ваші, Евре, оселі, Еол хай бундючиться там же;
Там, в тих хоробах, нехай у в'язниці вітрів він царює».

Так він промовив; та скорше, ніж слово сказав, заспокоїв
Збурене море, розвіяв згромаджені хмари і сонце
Викотив знову на небо. І вже Кімотоя з Трітоном
145 Судна із гострої скелі, що сили їм стало, стягають.
Сам він тризубцем підважує, сам і піски розгортає,
Море вгамовує й їде по хвилях в легкій колісниці.
Так-то бува, як великий народ забунтується часом:
Чернь безугавно лютує, і вже смолоскипи літають,
150 Гостре каміння летить, а зброєю лютисть кермує.
Мужа, проте, як побачать, що в них у пошані великій, —
Має-бо він і заслуги, — то змовкнуть, щоб слухати пильно;
Грає на їх почуттях він словами і гнів їх гамує.
Так увесь гомін на морі затих, коли батько поглянув
155 Ген понад хвилі, проїхав по чистопогідному небі:
Кіньми правує до бігу, мов льоту, й відпружує віжки.

Втомлені люди Енея прямують шляхом своїм просто,
Де побережжя найближчі; і так у Лівійську країну
Їдуть. Там глибоко затишок є в узбережжі, там пристань
160

Острів своїми зробив берегами, бо кожна там хвиля,
Ринучи з моря, об них розіб'ється й, роздвоєна, круто
Знов повертається. Зліва і справа великі там скелі;
Небу грозять їх вершини високі; внизу ж попід ними
Води спокійні мовчать. Ліси мерехтять доокола,
165 Темні там тіні простелює гай таємничий. З другого
Боку печера, в ній скелі звисають; вода там солодка.
Викуті крісла у камені дикому — німф то домівка.
В цьому-то місці знеможені судна не треба в'язати
Линвами, ні прикріпляти, вбиваючи якір зубатий.

170 Тут-то Еней, ледь із цілого флоту сім суден зібравши,
З ними спинився. Троянці, що так за землею стужились,
Вийшли на берег. Пісками ідуть, що такі їм жадані,
На узбережжі, від солі вологі, в утомі лягають.
З кременю іскру Ахат тоді креше й, вогонь перейнявши
175 В листя сухе та в поживу ще й хмизу додавши, із труту
Полум'я так добуває. Давай тоді блага Церери,
Вимоклі в хвилях, виймать, витягать все Церери знаряддя.
Втомлені, все ж починають сушити врятоване збіжжя
Понад багаттям горючим і тут же на жорнах молоти.

180 Вгору на скелю тим часом виходить Еней і докола
Вже поглядає на море широке, чи, може, Антея
Де не побачить, як вітер ним кида, або двоєрядні
Судна фрігійські; чи Капія вгледить, або на кормі де
Високо зброю Каїка: ніде ні суденця не видно.
185 Бачив, проте, як блукали три олені на узбережжі,
Де, пасучися, по долах тягнулися ззаду за ними
Череди цілі. Спинившись, лука схопив він і стріли
Бистрі, що завжди для нього підносив Ахат його вірний.
Спершу убив вожаїв, що несли свої голови гордо,
190 Вмаєні, наче галуззям, рогами; а потім стріляє
В череду і заганяє, розбиту, в гушавину лісу.
І не раніш перестав він, аж доки сім туш здоровенних
Склав на землі переможно, і кількість убитих зрівняв він
З суден числом. Тоді звідти на пристань вертається й ділить

195

Друзям усім. Також вина ті ділить, що ними гостинний
Жбани наповнив Ацест на Трінакрії й дав на прощання,
І потішає серця їх скорботні такими словами:

«Друзі мої, у житті ми не перший раз бачимо лихо,
В тяжчій бували біді, але, дасть бог, і ця закінчиться.
200 В гирлі були ви сказаної Сцілли, між скелі гримучі
Йшли ви, вам добре й циклопові бескети знані. Бадьорі,
Острах усякий від себе женить, і журбу, й боягузтво!
Може, колись і про це все приємно нам буде згадати.
Стільки пригод перебувши і стільки напастей зазнавши,
205 Всі ми прямуємо в Лацій тепер, де нам доля вказала
Мирну оселю: Троянській державі там слід відновитись;
Отже, держіться й себе бережіть для часів щасливіших».

Так він сказав; і хоч смуток великий в'ялив його серце,
Очі промінням надії палали, біль глибоко в грудях
210 Крив він. А друзі взялися за здобич, бенкет готувати.
Шкуру стягають з хребетних кісток, оббілюють м'язи;
Інші рубають в куски й на рожни ще дрижачі встромляють,
Ті казани розставляють на березі й, ватру розклавши,
Сили тоді підкріплюють їдою й, розлігшись на зелах,
215 Вакхом старим догоджають собі й дичиною смачною.
А як прогнали бенкетом цим голод і посуд відклали,
Втрачених друзів пригадують стали в розмові сердечній;
Мають надію й бояться, чи вірити можна, що справді
Десь уцілили, чи згинули й більше уже не озвуться.
220 Благочестивий Еней особливо оплакує гірко
Втрату Оронта палкого, й пригоду Аміка, й жорстоку
Лікову долю, оплакує Гія й Клоанта, героїв.
Вже закінчили той плач, як Юпітер з високого неба
Глянув на море, вітрилами вкрите, й на землю — підніжок,
225 І побережжя, й народи довкола, й на самому небі
Став нагорі, й свої очі звернув на державу Лівійську.
Справами цими в ще більшому смутку бентежить Венера
Серце своє, умивається слізьми гіркими й до нього
Так промовляє: «В руках твоїх доля навіки і людська,

230

Й божа, ти громом страшиш, — але чим, проте, міг
провинитись

Перед тобою Еней мій і чим провинились троянці,
Що, хоч натерпілись стільки біди, а й нині закритий
Світ весь стоїть перед ними; а все це Італії ради!

- 235 Ти ж обіцяв, що то римляни, певно, по довгих сторіччях
Вийдуть із Трої, що звідти, із крові ожилої Тевкра,
Встануть владики, які самодержцями будуть на землях
Всіх і морях. Чом нині змінив ти це рішення, батьку?
Правду сказавши, я цим хоч втішалась, згадавши нещасну
Трої руїну, і доброю долею злу розважала.
- 240 Нині ті самі нещастя, по злигоднях всіх перебутих,
Ринуть на тих же героїв, — коли ж буде край тим нещастям,
Царю великий? Тож міг Антенор, із загонів ахейських
Вирвавшись, аж в Іллірійську затоку проникнуть безпечно,
В глиб до держави лібурнів дістатись, Тімавські джерела
- 245 Переплисти міг, де дев'ять струмків із гори випливає;
Море тут вклинилось в сушу, й прибої по полю лунають.
Побудував саме тут він місто Патавій, і тевкрів
Там оселив, і народ сам назвав, владу Трої ствердивши,
І в благодатному мирі спокійно тепер почиває.
- 250 Ми ж, твоє плем'я, що хочеш в палати небесні забрати,
Всі кораблі погубивши, — нечувано! — з гніву одної
Гинемо, і до земель італійських впустить нас не хочуть.
Дяка така за побожність? Чи так ти нам берло вертаєш?»

- Батько богів і людей на слова ці всміхнувся до неї —
- 255 Усмішка та і прояснює небо, й вгамовує бурі —
Доньку цілує привітно і так промовляє до неї:
«Ти, Кітерее, не бійся, бо доля твого покоління
Буде незмінна: ще місто побачиш і мури лавінські,
Що обіцяв я, й прославиш великого духом Енея,
- 260 В небо до зір його візьмеш; мої постанови незмінні.
Він то — скажу тобі це, щоб журба твого серця не гризла,
Все те точніше розкрию й завісу здійму я із долі —
Він то вестиме в Італії війни великі, народи
Буйні розгромить, закони мужам дасть і мури поставить, —

З М І С Т

Вергілій і його епічна поема. *Йосип Кобів*..... 3

ЕНЕЇДА

Книга перша	27
Книга друга	49
Книга третя	73
Книга четверта	95
Книга п'ята	116
Книга шоста	142
Книга сьома	169
Книга восьма	194
Книга дев'ята	216
Книга десята	241
Книга одинадцята	269
Книга дванадцята	296
Примітки. <i>Йосип Кобів</i>	327